

มนตรีแห่งวาเลนไทน์จะทำให้สาวน้อยผู้ก่อทำเพงหนาปึกในหัวใจ
กับชายหนุ่มผู้ซึบเคล้าอยู่กับอดีตเปิดใจเข้าหากัน
ผลงานอันลือลั่นของสองนักเขียนสาวสุดครี๊ด กับเหล่าตัวละครที่คุ้นๆ เล่นคิดถึง

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

กามเทพ

แสนกล

รัก

อลวน

ทัวใจ

ใสปิ้ง

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟู้ชียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ
อาจมีคำพูดหรือการกระทำที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

เกมเทพแสนกล รักอลวนหัวใจไส้ปิ้ง

แสดมปีเบอร์รี่, เจ้าปลาน้อย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3025-7

ภาพประกอบ twinayaume

จัดพิมพ์โดย

จ๋ JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 02 840 4888

เว็บไซต์ www.jamsai.com

อีเมล editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02 423 9999 โทรสาร 02 449 9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

พิมพ์

กระดาษปกนิ่มลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

ตุ้ม ต๊ะ ตุ้ม ตุ้ม ต๊ะ ตุ้ม ตุ้ม อ้ายยย เพิ่งรู้ว่าตึกลองมันสนุกขนาดนี้ วันนี้มยองนั่งเลย
ขอทักทายเพื่อนๆ ด้วยจิงหะกลองมันส์ๆ เป็นไงบ้างคะ สนุกจนมีอารมณ์ลุกขึ้นมาเต้นเลย
ใช้嘛 อีๆ แต่ถึงเพื่อนๆ จะสนุกขนาดไหน มยองนั่งขอบอกเลยว่ามีคนแถวนี้ไม่จอยด้วยแล้ว
หนึ่ง! หลายๆ คนน่าจะเดาถูกแล้วละ เพราะคนนั้นก็คือ คือออออ ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม
(เสียงรัวกลอง) 'ไซล' มีอกลองหน้าตายแห่งวงไซโคเน้นเอง!!!

ว่าแต่ทำไมไซลของเราถึงได้ฉายนี้นานา มันต้องมีเบื้องลึกเบื้องหลังอะไรแน่ๆ
แถมยังโดนบุพเพอาละวาดให้มาเจอกับ 'ไวท์' สาวน้อยที่ชีวิตสุดแสนจะอาภัพอีก โฮยฮอย
แค่เกริ่นเรื่องมามยองนั่งก็น้ำตาไหลพราวแล้ว แต่แน่นอนว่ามาอยู่ในมือนักเขียนสุดแจ่ม
จะแถม แจ่ม ว่าวทั้งทีจะเศร้าแบบนี้ได้ยังไง ต้องโหด มันส์ ฮา แน่นอน!!! (อันนี้ก็เวอร์ไป)
มาช่วยมยองนั่งคอยลุ้นไปกับความรักของพวกเขาทั้งสองกันค่ะ พลิกหน้าต่อไปเลย!

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนั่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

เรื่องนี้เป็นเล่มเดียวในเซตที่ได้เขียนคู่กับเจ้าปลาน้อย จำได้ว่าตอนเขียนเสร็จเร็วมาก เพราะสนุก และได้ทำงานกับเพื่อนสนิทด้วย ตอนได้อ่านก็ชอบมากๆ และหวังว่าทุกๆ คนคงจะชอบเช่นกันนะคะ ^^

หากมีข้อผิดพลาดประการใด ต้องขออภัยไว้ล่วงหน้า และสามารถส่งข้อความมาตักเตือนกันได้โดยตรงตามช่องทางด้านล่างนี้เลยนะคะ ขอขอบคุณทุกคนที่ยังคงสนับสนุนกันตลอดมาค่ะ รัก <3

Contact me : www.facebook.com/lovestampberry

My Shop : www.shopee.co.th/stampberriez (ขายนิยายทำมือของแสดมบี้เบอร์รี่)

Follow me : www.twitter.com/stampberriez

หรือ www.instagram.com/stampberriez

แสดมบี้เบอร์รี่

รู้สึกดีใจมากที่ได้ทำเล่มนี้ ยิ่งงี้ก็ขอฝากเล่มนี้เอาไว้อีกเล่มค่ะ แล้วถ้าอยากได้อรรถรสมากขึ้น อย่าลืมติดตาม White Valentine นะคะ

เจ้าปลาน้อย

1

บุรุษหน้าตาย

ทุกคนในวงไซโดยกเว้นไซลที่กำลังอัดเสียงอยู่ในห้องซ้อมต่างทำสีหน้าวิตกกังวล โดยเฉพาะผู้จัดการธรินทร์ถึงกับเอามือขยุ้มผมซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยความไม่สบายใจ

"ปัญหามันเกิดมาจากอะไรกันแน่ ทุกคนทำได้ดีหมด ยกเว้นไซลเท่านั้นที่เหมือนหุ่นยนต์ไร้จิตใจ ไร้วิญญาณ"

"พวกเราก็แปลกใจอยู่เหมือนกัน โปรเจกต์พิเศษนี้ตอนแรกที่ฟังก็คิดว่าจะไม่มีปัญหาอะไรแล้วนะครับ เพราะแต่ละคนก็เสียงดีมีเอกลักษณ์ แต่เราลืมนึกไปว่าการร้องเพลงเนี่ย ถ้าอารมณ์ไม่ให้ก็ไม่ต่างอะไรกับการสวดคาถาชินบัญชรเลย"

ไอค์พูดขึ้นบ้างพลางกอดอกอย่างกุ่มใจ ทุกคนต่างมองหน้ากันเองแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ ไซลคือปัญหานักกอกสำหรับพวกเขาในขณะนี้

เมื่อเดือนที่แล้ว...

ทางเจ้าของค่าย J-Music เรียกประชุมบริษัทเป็นการใหญ่เนื่องจากมีไอดี

มาเสนอ โดยวงที่ถูกคัดเลือกนั้นคือวงที่มีคุณภาพ และแฟนเพลงโหวตให้มากที่สุด
ในทุกคลื่นวิทยุ นั่นก็คือวงไซโค อันประกอบไปด้วยไคค์นักร้องนำ จีซัสมือเบส
คิตส์มือกีตาร์ และโซลมือกลอง

ไม่เคยมีวงดนตรีวงไหนที่มีแฟนคลับคลั่งไคล้ได้เท่าวงนี้เลย ทุกคนรู้จัก
ตั้งแต่นักร้องนำจนไปถึงมือกลอง นี่จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดโปรเจกต์พิเศษนี้ขึ้น
ภายใต้สโลแกน

‘วาเลนไทน์จะมีค่ายิ่งขึ้น ถ้าให้วงไซโคบอกรักคุณด้วยเสียงเพลง’

ซีดีแผ่นนี้จะมีด้วยกันสองส่วน ส่วนแรกเป็นเพลงที่ทุกคนร้องเหมือนกัน
กับอีกส่วนหนึ่งเป็นส่วนซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการบอกรัก แต่ละคนก็จะได้เพลง
ที่แตกต่างกันออกไปตามสไตล์

“ทุกคนในวงไม่ว่าจะเป็นมือเบส มือกีตาร์ หรือแม้กระทั่งมือกลองจะต้อง
มีส่วนร่วมในการร้องเพลง เพราะทุกคนต่างก็ร้องกันได้อยู่แล้ว หวังว่าโปรเจกต์นี้
จะดำเนินไปด้วยดี”

ในห้องประชุม เจ้าของค่ายและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่างปรบมือแสดงความยินดี
กับวงไซโคที่ได้รับเกียรติให้ทำโปรเจกต์พิเศษนี้ และทุกคนก็มองว่ามันเป็นเรื่อง
ง่ายเหลือเกิน พวกเขาน่าจะทำได้

แต่ทว่ามันผิดถนัด!

เมื่อทุกคนเข้าไปในห้องอัด ไคค์ก็ดี จีซัสก็ดี คิตส์ก็ดี ต่างไม่มีใคร
มีปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น จะเหลือก็แต่บุรุษหน้าตาตายด้านที่พอเจอไมค์ก็เหมือนใส่
ถ่านอัลคาไลน์ร้องเอาๆ สีหน้าท่าทางและอารมณ์ไม่ได้ไปไหนกับใครเขา
เลยสักนิด อย่างกับเอาพระมานั่งเทศนาธรรมจั้นแหละ!

“หรือว่าเพลงเราจะมีปัญหา”

พิธีกรที่โปรดิิวเซอร์ประจำห้องอัดเฝ้าคางตัวเองอย่างไม่เข้าใจ ก่อนจะ
ให้กำลังใจโซลและวงไซโคอย่างไม่คิดอะไรมาก

“ไม่เป็นไรนะ เดี่ยวลองเอาเพลงใหม่ให้”

จนกระทั่งเพลงที่สองซึ่งทำนองซ้ำกว่าเพลงแรกนิดหน่อย

“สงสัยเสียงกลองจะเพี้ยน โซลเลยไม่ค่อยมีอารมณ์ จั้นเปลี่ยนๆ”

เพลงที่สามเป็นทำนองอาร์แอนด์บีที่เห่าบ้างหอนบ้าง

"ลูกคอกคงไม่ถึง พี่ผิดเองแหละ เคยลองอีกเพลงนะโซล"

พี่อาร์ทถึงกับเสียเซลฟ์ไปเลย เขาจึงตัดสินใจหยิบเพลงที่ไม่คาดฝัน
กะให้รู้ตัวรู้แค้นกันไปเลยสักที

เอาปากกามาวาง!!!

แต่โซลก็ยังทำให้ความรู้สึกเหมือนปากกาหมึกหมดจนได้

ทุกคนเลยลงมติว่าเป็นแบบนี้ไม่ใช่เพราะจังหวะกลองเพี้ยนหรือเพราะ
โปรโตวเซอร์ห่วย แต่ปัญหามันมาจากตัวโซลเองที่ไร้อารมณ์เหมือนแก๊สหมด!

และนี่คือปัญหายิ่งใหญ่ที่ทุกคนต้องมานั่งกุมขมับปวดกบาลกันในตอนนี้
นั่นแหละ...

"มันต้องมีปัญหาอะไรในใจแน่ๆ ให้มันร้องเพลงรัก แม่งออกมาอยู่กับ
เพลง 'คนไม่มีถ่าน' " คิดส์โผล่ขึ้นมา ในขณะที่ทุกคนก็พยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย

"ฉันว่ามันต้องมีเรื่องอะไรในใจแน่ๆ ไอ้คิดส์ แกนั่นแหละสนิทกับมันที่สุด
ทำไมแกไม่รู้วะ" จีซัสถามขึ้นบ้าง แต่คิดส์ทำได้เพียงยกไหล่

"สนิทกันไม่ได้แปลว่าต้องรู้ทุกเรื่องนี่หว่า มันชอบผู้หญิงหรือผู้ชาย ฉัน
ยังไม่รู้ด้วยซ้ำ"

ทุกคนส่งสายตาไปทางคิดส์เพราะนึกไม่ถึงว่าเขาจะยกตัวอย่างเรื่องนี้
ขึ้นมา แต่ก็จริงนะ...ไม่เคยมีผู้หญิงที่ไหนซ่องแหวะกับโซล หรือว่ามันจะชอบผู้ชาย
จริงๆ??

"เฮ้ย! ที่พวกแกเสียปากกันอย่าบอกนะที่กำลังวิเคราะห์ว่าโซลมันชอบผู้ชาย
หรือเปล่า ตั้งแต่รู้จักกันมา ถึงมันจะไม่เคยซ่องแหวะกับสาวที่ไหน แต่อย่างน้อย
มันก็ไม่เคยอ่อยผู้ชายนะ มันเคยชมบาร์บี้ว่าสะดือสวยด้วยนะเว้ย เพราะงั้น
มันชอบผู้หญิงแน่นอน ฉันมันใจ!"

จีซัสยืนยื่นอีกคน สมาชิกในวงจึงพร้อมใจกันพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

"แล้วเอาไงดี ถ้าโซลยังเป็นแบบนี้ โปรเจกต์เรอล่มแน่"

ทุกคนพากันถอนหายใจ สปอนเซอร์หลักยักษ์ใหญ่ของวงการถึงกับ
ยอมลงทุนเต็มทีและเห็นดีเห็นงามกับโปรเจกต์นี้ ทางวงโซลโคมิต์ได้กับได้ ถ้าโซล
มาทำให้ล้มคงได้มีสะเทือนใจกันไปข้าง

เหล่าสมาชิกวงโซโคเอามือกุ่มศีรษะอย่างใช้ความคิด แล้วก็ลงมติกันว่า...

"ไอ้คิตส์! แยกไปสืบมา!"

จีซัสซีนี้ัวสั่งประหนึ่งว่าตัวเองเป็นท่านขุนในสมัยก่อน คิตส์ขมวดคิ้วมองจีซัสอย่างเคืองๆ

"ทำไมต้องเป็นฉัน ฉันจะไปสืบอะไรมันได้"

"ก็แกสนิทกับมัน"

"แต่ฉันสะเพร่านะ"

"แกเหมาะสมที่สุดแล้ว ใครเห็นด้วยยกมือ!"

ทุกคนในห้องยกมืออย่างพร้อมเพรียงประหนึ่งว่าคนที่สั่งให้ยกมือขวา คือพี่ตุ้ม บอดี้สแลม คิตส์เห็นอย่างนั้นก็ได้แต่ทอดถอนหายใจ

"เอากับมันสิ เปิดมาฉกแรกก็เด่นเลย ขอบใจมาก!"

ในเมื่อทุกคนโยนภาระอันหนักอึ้งมาให้คิตส์ เขาก็จำต้องก้มหน้าแบกความหวังของทุกคนไว้ด้วยหัวใจห่อเหี่ยว ให้ตายเถอะ! นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน! ให้เขาสืบเรื่องของโซลผู้มีโลกส่วนตัวสูงเสียดฟ้ามหาสมุทรสุดสาครเนี่ยอะนะ สู้ไปเอาไม้ไซกัมนมดยิ่งจะง่ายกว่าเลย แต่ทำไงได้ละ ตอนนี้ประเทศไทยกำลังขับเคลื่อนประชาธิปไตยกันอย่างเข้มข้นซะด้วย ในเมื่อทุกคนลงมติมาแล้วว่าเป็นเขา ก็ต้องเป็นเขา!!

อึกกกกก! เอวอะ อย่างมากก็แค่โดนมันจับได้แล้วตะส่งออกมาจากห้องก็เท่านั้นเอง T_T

ในที่สุดคิตส์ก็ออกอุบายขอตามโซลมาที่คอนโดฯ ความหวังของทุกคนประดังลงมายังเขาเหมือนมีก้อนเนื้ออกอะไรสักอย่างผุดขึ้นมาบนหลังเป็นของแถมยังไถยังงัน ส่งผลให้เขาทำอะไรได้ไม่เป็นตัวของตัวเองเท่าไรนัก นี่ถ้าโซลรู้ทันแล้วแผนแตกย่อยยับ เขาคงถูกไอ้พวกนั้นสับแหลกเป็นคิตส์บะซ้อแน่ๆ

โอ้ย! ทำไมมันยากแบบนี้วะเนี่ย งานต่อไปขอจีบป้าชายล้มต่าหน้าบริษัทแทนแล้วกันนะ ง่ายกว่ากันเยอะ!!

"แกเป็นอะไวะคิตส์ ทำทางล่อกล่กจนฉันกลัวแกเลยนะเนี่ย"

โซลหันมาถามเมื่อเห็นท่าที่ผิดปกติของคิตส์ซึ่งแปลกไปจากเดิม (มาก)

"หือ? ฉันนะเหรอล้อกแล็ก เปล่านะ ก็ปกตินี้ ไม่ได้รื้อนตัวหรือกลัวอะไรเลย ไม่มีไม่มี"

"นี่นะไม่มี -_-"

"เออน่า...ฉันแค่มาขอนั่งเล่นบ้านแกแก้เซ็งเฉยๆ นะ 'ไปๆ' จะไปทำอะไร ก็เรื่องของแก ฉันยังไม่อยากกลับห้องตัวเองก็เท่านั้น"

"ทะเลาะกับไอ้จีเหร่อ"

โซลถามด้วยความสงสัย เพราะปกติแล้วคิดส์กับจีซัสจะอยู่ด้วยกัน ส่วนไอค์ก็อยู่บ้านกับพี่ชาย มีเพียงเขาเท่านั้นที่มาอาศัยอยู่คนเดียว คนเดียว แล้วก็แทบไม่เคยจะมีเพื่อนคนไหนแวะมาหาเลยสักครั้ง เขาค่อนข้างเป็นคนลึกลับ แถมมีโลกส่วนตัวสูง ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเรื่องน่าแปลกใจไม่น้อยว่าทำไมวันนี้คิดส์ถึงขอมานั่งเล่น และยังมาทำท่าลับๆ ล่อๆ เหมือนพวกสืบเบาะแสมงูอีกต่างหาก

"ไม่ได้ทะเลาะ"

"แน่ใจ?"

"ก็ไม่ใช่ทะเลาะ มันทหาว่าฉันแอบชอบยัยริบบิ้นแฟนมัน!"

คิดส์ที่เห็นโซลมองด้วยสายตาแปลกๆ และสัญชาตญาณของเขายกบอกว่ามันเป็นสายตา 'จับผิด' ทำให้ต่อมความกะล่อนกำเริบขึ้นมาคร้ามครัน

"ยังงี้"

"คือ...มีคนเอาของขวัญตอนเล่นคอนเสิร์ตมาให้ แล้ว...แล้วไรวะ เอ้อ! แล้วฉันก็เห็นว่าริบบิ้นที่ผูกมันช่วยสวย สวยมากจนอยากจะเอามามัดจุดเป็นกุमारทองเล่น ก็เลยนั่งดูๆ อยู่แป๊บหนึ่ง แล้วบังเอิญบังเอิญดันไปลูบอยู่ตรงหน้ารูปที่ริบบิ้นถ่ายคู่กับไอ้จี มันก็เลยหาว่าฉันแอบชอบริบบิ้น! แกว่ามันบ้าปะ! คิดได้ไง"

โซลมองคิดส์อย่างพิจารณาอีกที เมื่อไม่เห็นท่าทีว่าเขาจะใส่สีตีไข่แต่อย่างใด (แต่จริงๆ แล้วตีไข่ใหญ่พิเศษ แถมยังสีรุ้งอีกต่างหาก) ก็เลยเลิกสงสัยแล้วเดินตรงไปที่ห้องครัวเพื่อหาอะไรกิน

ส่วนทางด้านคิดส์ เขาเอาแต่ถอนหายใจด้วยความเสียใจที่หน้าตาตัวเองถูกกล่าวหาว่าเพื่อนจะจับได้

เกือบไปแล้วเรา!!

"เฮ้ย! ไวไวคุกที่หน้าซองเป็นรูปน้องเจนนิทหมดวะ! เดี่ยวลงไปซื้อก่อนนะ!"

โซลตะโกนออกมาจากห้องครัว ทำให้คิดส์ที่ถอนหายใจครั้งแล้วครั้งเล่า สะดุ้งโหยง

"เหรออฯ ฉันไปซื้อให้ออแม๊"

คิดส์แก้มองออกไปตามมารยาท แต่โซลผู้ขายหน้าตายดันตอบออกมาอย่างไร้มารยาทว่า

"ดี ไปซื้อให้หน่อย"

โถ...ไม่แปลกเลยที่แม่ไม่มีแฟน ตามตามมารยาทก็ช่วยตอบปัดๆ แบบมีมารยาทบ้างได้มัย!

"อู๊ย นึกขึ้นได้ ฉันปวดท้องจี๊ดๆ ปรี๊ดๆ ปรี๊ดๆ วะ ห้องน้ำไปทางไหนวะ"

"อะไรของแก พอให้ไปซื้อที่ปวดท้องเลย ห้องน้ำอยู่ทางซ้ายไง แกก็เคยเข้า แล้วทำเป็นจำไม่ได้ แถมยังมาลืมนั่งส้วมปีไว้ที่ส้วมฉันอีก ทุเรศจริงๆ"

"จะบ้าอะอะไร! ไม่มีอะ คนที่จะลืมนั่งส้วมแบบนั้นได้มีแต่ไอ้จันทานนั่นเว้ย แกจำผิดแล้ว เธอ แต่ก็ขอบใจ มีอะไรให้อ่านฆ่าเวลาละ ไปก่อนนะ เข้าศึกษา!"

พอคิดส์หายเข้าห้องน้ำไปแล้ว โซลก็ส่ายหัวให้เพื่อนเล็กน้อย ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

ทันทีที่ประตูปิดสนิท ลูกบิดประตูห้องน้ำก็บิดออก พร้อมรอยยิ้มแฉะที่น่ากลัวปนน่ารักน่าชังของคิดส์ที่มองไปรอบๆ ห้องอย่างเจ้าเล่ห์

ใครว่าผู้หญิงมีมารยาทย่ำเล่แกล้งเก๋เย็น ดิกๆ ไม่ได้ไม่เท่าคนอย่างคิดส์หรอก ฮีฮะ!

เมื่อเห็นว่าทางสะดวก คิดส์ก็เดินออกมาจากห้องน้ำอย่างสง่าผ่าเผย จุดมุ่งหมายแรกคือห้องนอน คิดส์ไม่รู้ว่าเริ่มจากตรงไหนก่อน จึงตรงไปที่โต๊ะหัวเตียง รื้อลิ้นชักออกมาหาดูว่าพอจะมีหลักฐานอะไรเหลืออยู่บ้าง

แต่ก็ไม่มีอะไรน่าสงสัยนัก ส่วนมากจะเป็นสมุดโน้ตที่เอาแต่วาดรูปบ้าๆ บอๆ บัตรเติมเกมที่ใช้แล้วแต่ไม่ได้เอาไปทิ้ง เฮ้! แล้วนี่อะไรเนี่ย ฤงยาง!!

บ๊ะ! ฤงยางอะไรคือเดนดิน ไอ้บ้า นี่มันหมากฝรั่งนี่หว่า -_- กินสักหน่อยแล้วกัน ว่าแล้วคิดส์ก็หยิบเข้าปากเคี้ยวหยับๆ ก่อนจะหาค่อยๆ จดหมายถัดไป เห็นจะไม่พ้นตุ๊กตีสื่อผ้า

เพราะเป็นคนโตะ ที่ได้รับการออกแบบโดยมันทนาการชั้นเลิศ ข้าวของเครื่องใช้จึงเข้ากับห้องอย่างดีที่สุด ภายในห้องนอนยังมีห้องเล็กๆ อีกหนึ่งห้องไว้สำหรับเปลี่ยนเสื้อผ้าโดยเฉพาะ ในห้องนั้นมีตู้เสื้อผ้าแบบประตูเลื่อน คิดส์มองไปที่ตู้เสื้อผ้าเพื่อนอย่างปลงๆ ดังก๊ดก๊ว รวยก็รวย ตูก็สวย แต่แมงมีเสื้อผ้าอยู่หัวตัว

ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่ามือกลองของวงไซโคมีเสื้อหัวตัว!!

ระหว่างที่ลงมือค้นหา เสียงโทรศัพท์ของคิดส์ก็ดังขึ้น มือข้างหนึ่งกดรับสาย อีกข้างก็ค้นไปเรื่อย เสียงเจ็ยแจ้วดังมาตามสาย

[เป็นไง เจออะไรบ้างมั๊วะ]

เสียงของจีซัสดังขึ้นมา คิดส์ได้แต่ถอนหายใจ

"ไม่มีอะไรเลยวะ นอกจากเสื้อสีดำที่แขวนอยู่หัวตัว เฮ้ย! งามจริงๆ เอะ มือก็ตารอย่างฉน์รายได้ดีดี แต่ทำไมมือกลองมันฉน์จ้ง ผู้จัดการเราแอบอมตังค์ส่วนของไอโซลรีเปลววะ ทุเรศชิบเป้ง มีเสื้อแค่หัวตัว แมงยังแบบเดียวกันอีกต่างหาก!"

[ฉันให้แกไปหาหลักฐาน ไม่ใช่วิจารณ์ตู้เสื้อผ้า ไหนแกลองหาตรงชั้นกางเกงในซิ เผื่อเจอ]

"ยี้...ไปหาอะไรตรงนั้นวะ"

[หลักฐานจ้มลัมมักจะอยู่แถวนั้นแหละ]

คิดส์ไม่รู้ว่าหลักฐานจ้มลัมคืออะไร แต่ก็ทำตามที่เพื่อนบอก คือหาตรงชั้นกางเกงในซึ่งจัดอย่างเป็นระเบียบจนคนมองมองว่ามันช่างดูดีซะจนไม่กล้าแตะต้อง

"ไอ้มันเป็นผู้ชายแบบไหนกันวะ ทำไมถึงได้เป็นระเบียบเรียบร้อยขนาดนี้น้องสาวฉันยังดูสกปรกชกมกกว่ามันอีก เสื้อผ้ายัยนั้นนะ...ไม่เคยจะพับจะกองสุมกันเป็นภูเขาไฟ บางตัวก็ไม่ซัก ใส่ครบสามรอบก่อนค่อยซัก"

[ฉันควรจะถามมากกว่าว่าน้องสาวแกเป็นผู้หญิงแบบไหน ถึงได้สกปรกชกมกขนาดนั้นนะ]

"เออวะ...ที่แกพูดมาก็ถูก"

[เอ๊ะ! หรือว่าเราควรจะจับคู่น้องสาวแกกับไอ้โซลตีวะ ให้มันได้เจอ

คนที่นิสัยแตกต่างจากมันบ้างเพื่อเพิ่มความเข้าใจ]

"แนะนำแบบนี้ไปซะเหอะ! ไม่สงสารกันบ้าง"

[สงสารน้องแก?]

"สงสารไอ้โหดวะ! ฉันกลัวว่ามันจะไม่เหลือเวลาซ้อมตีกลอง เพราะต้องมานั่งพับผ้าให้น้องฉันเนี่ย...แต่เอ๊ะ! เฮ้ย!! ฉันเจอแล้วๆๆ"

อยู่ดีๆ คิดส์ก็ตะโกนลั่นก่อนจะเอามืออุดปากอย่างตกใจ แล้วหยิบกางเกงในสีชมพูสอดใส่ลายสตรอเบอรี่ขึ้นมาแกว่งเล่น

"เฮ้ย! กางเกงในลายสตรอเบอรี่วะ"

[โน้วววววววววววววววว!!]

เสียงจี๊ดแหลมเสียดตึงเข้ามาในโทรศัพท์จนคิดส์สะดุ้ง

"เป็นอะไรของแกวะ! ปวดหูไฉ้ย!"

[มันต้องเป็นกางเกงในยัยริบบิ้นแฟนฉันผู้คั่งไคล้สตรอเบอรี่ยิ่งชีพแน่ๆ! ไอ้โหด ที่มันเปลี่ยนไปเพราะมันแอบชอบริบบิ้นของฉันนี่เอง! แล้วกางเกงในนั้น... ยัยริบบิ้นต้องไปค้างคืนกับโหดมานะ! แถมยัง...อ้าก!!]

"แกช่วยไว้สว่ะให้มีลิมิตหน่อยได้มั๊ย กางเกงในนี้ใครก็ใส่ได้ทั้งนั้นแหละ ผู้หญิงที่ฉันเคยคบก็ใส่กางเกงในลายสตรอเบอรี่นะ"

[แกเองก็แอบกิ๊กกับริบบิ้นนั่นหรือ!]

"จะมีเรื่องกันให้ได้ไซ้มั๊ยไอ้จ๋า!"

แกรีก!

เสียงเปิดประตูทำให้รู้ได้ทันทีว่าเจ้าของห้องกลับมาจากการซื้อไวไวคุกรสส้มตำที่มีรูปเจนนิต BKK48 อยู่บนห่อแล้ว คิดส์รีบกระโจนออกจากห้องแต่งตัวแล้วกระโดดลงไปนอนเล่นบนเตียงประหนึ่งนางเอกในโฆษณาผู้ดลใจเรณูจนกลืนโหลมองซ้ายมองขวาอย่างงงๆ

"แกคิดว่าเตียงฉันมีผู้หญิงนอนอยู่หรือไง ถึงได้ทำหน้าเคลิบเคลิ้มอย่างนั้น"

"เตียงแกให้กลิ่นผู้หญิงมากเลยล่ะ"

กางเกงในลายสตรอเบอรี่แลบออกมาจากกระเป๋ากางเกง ดีที่โหดยังไม่ทันเห็น คิดส์จึงรีบตะครุบยัดใส่กระเป๋ากางเกงให้เรียบร้อย

"รสนิยมแปลกๆ แต่ฉันไม่รังเกียจหรอกนะ"

"แกเองก็รสนิยมแปลกเหวอ"

คิดส์ได้ทีหลอกถามโซล โซลยกไหล่

"ไม่เชิง ฉันหลงรักผู้หญิงบนหอไวไวนี่มาก"

ว่าแล้วก็เดินหนีไปตมไวไวในห้องครัวตามเดิม คิดส์เดินตามไปติดๆ

"แล้วแปลกยังไฉน"

"ก็ผู้หญิงคนนี้ทำฉันอิมทุกทีเวลาหิว นี่แหละคนที่ฉันจะร่วมชีวิตด้วย"

"เอากับแกเหอะ เหอๆๆๆ"

โซลมองเพื่อนด้วยสายตาไม่วางใจก่อนจะกอดอก

"ฉันรู้แหละว่าแกมาทำไม"

คิดส์ถึงกับสะดุ้ง

"แกรู้?"

"ใช่"

โซลเดินตรงมาที่คิดส์ ก่อนจะตบป่าเพื่อนเบาๆ

"ทีหลังก็บอกก่อนฉันจะไปซื้อสิ ไม่เห็นต้องเกรงใจ ฉันฉันไปอาบน้ำก่อนแล้วกัน ไวไวนั่นฉันยกให้ได้ ฉันรู้ว่าแกมาเยือนรอรเพราะอยากรกิน แต่ไม่กล้าออกปาก สันดานแกไม่ยากล้างจาน ไม่เป็นไร ฉันล้างให้ แต่แกต้องทำไวไวเองนะ ฉันไปอาบน้ำก่อนล่ะ"

โซลเดินจากไป ปล่อยให้คิดส์ยืนงงเป็นไก่ตาแตก ความหล่อของคิดส์ไปขมวดอยู่บนคิ้วซึ่งยุ่งเหมือนยุ่งตีกัน

"อะไรของมันวะ ฉันมาหามันเพราะไวไวเนียนะเหวอ ทำไมมองฉันเป็นคนเห็นแก่กันแบบนั้นวะ แต่ก็เอาเหอะ...ดีกว่าถูกจับได้ เอ้อ~"

คิดส์มองตามหลังโซลจนแน่ใจว่าเขาเข้าห้องน้ำไปแล้ว จึงจัดการกระโดดกลับไปตู่เสื้อผ้าในห้องเปลี่ยนเสื้อ แล้วค้นหาต่อจากความเดิมตอนที่แล้ว แต่ก็ต้องแปลกใจเมื่อของแปลกๆ เริ่มมาเรื่อยๆ

"ไฉนที่อ่านหนังสือโป๊นี่หว่า เอ๊ะ! หรือว่าจะเป็นเล่มที่ไอ้จ๊ิมไว้อีกวะ ไช้...เอ้ย! ผ่าอนามัย!"

คิดส์โผล่ออกไปก่อนจะรีบเอามืออุดปาก โซลชะโงกหน้าออกมาจาก

ห้องน้ำในมุมที่มองไม่เห็นคิด้ส์

"เป็นอะไรวะ ตะโกนทำไม"

"อ้อ! พอดีกลัวโควิดนะ เลยตะโกนถามหาน้ำกากอนามัย แกมีให้ยืม
สักอันมั้ยล่ะ ฮ่าๆ ฮ่า"

ฟูๆๆ รอดไปไว้ยยย

"ทำตกใจหมด...ก็อยู่ในลิ้นชักช่องบนไง"

โซลผลุบหัวกลับเข้าไป ส่วนคิด้ส์ถอนหายใจอย่างโล่งอกก่อนจะเอา
ผ้าอนามัยซุกซ่อนในส่วนซึ่งลึกลับซับซ้อน (ก็กระเป๋าสักข้างนั่นแหละ) แล้วก็ต้อง
สะดุ้งโหยงเหยิงอีกรอบเมื่อเสียงถอดหน้าประตูดังขึ้น

ติ๊งต่อง~ ติ๊งต่อง~

เสียงซ่าจากน้ำฝักบัวดังมาจากประตูห้องน้ำที่เปิดออกอีกรอบ

"ไอ้คิด้ส์ หยิบกระเป๋าสตางค์ตรงโต๊ะกินข้าวแล้วจ่ายเงินค่าอาหารให้หน่อย
ฉันสั่งไว้ตอนเช้าแต่ลืม"

"เออ!"

คิด้ส์เดินไปตามทิศทางที่โซลบอก ก่อนจะหยิบกระเป๋านางแบรนต์เนม
ขึ้นมาเปิดหาเงิน แล้วก็ต้องเบิกตาโพลงด้วยความแปลกใจ

"ชะนี! เอ๊ย! ผู้หญิง!!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3HQUHOy>